

Etiquettespørgsmaal komme iveien for ligefrem, bona fide, at træde i Underhandling med den Mand, som har erklæret sig villig til at gaae ind paa saadanne Betingelser, som jeg er overbevist om, den høitærede Minister selv finder antagelige, og jeg holder for, at den høitærede Minister personlig er saameget for at faae denne Sag fremmet, at han vil vide at faae de Bønsøgeligheder tilside, der ligge iveien. Jeg kan derfor ikke andet end udtale den Forhaabning — og jeg er vis paa, at den deles af Fleertallet i Thinget, — at Sagen nu vil blive taget for, og et alvorligt Forsøg gjort paa at underhandle paa den af mig omtalte Bæsis.

Indenrigsministeren: Vi komme bestandig længere ind paa denne Sag, og det fører ikke til noget. Naar Regjeringen modtager et andet Tilbud, skal den gaae ind paa at overveie det; det er ganske vist, men saalænge Regjeringen intet Tilbud modtager, kan Regjeringen ikke gaae videre med Sagen. Jeg lægger ingen Bønsøgeligheder iveien, men jeg kan ikke fremstille for Thinget og Thinget kan ikke forstaae den hele Sag rigtigt, forinden den har samtlige Aktstykker liggende for sig.

Ischering: Det forekommer mig ogsaa, saaledes som Sagen nu staaer, at det af den høitærede Minister nævnte Dieblik er det, vi maae afvente, før vi kunne fælde nogen Dom i den sidst reiste Sag, nemlig hvorvidt Sir Morton har gjort Forslag, som ikke ere blevne paaagtede af Regjeringen, og hvorvidt Regjeringen har instrueret sin Agent i denne Sag saaledes, at han skulde blive indenfor Grændsen af at modtage Forslag, men ikke vise sig rede til at gaae ind paa Underhandlinger, eller hvorvidt det Hele ligger i en Misforstaaelse fra den anden Side. Jeg mener, at vi ikke nu kunne have nogen Mening herom, men at vi først senere ville være istand dertil. Det Haab, jeg efter de Udtalelser, der ere fremkomne, nærer, nemlig at denne Sag vil komme til at gaae i det mindste et Skridt videre, synes mig ogsaa er det, der bedst kan sikke os, at vi paa en beleiligt Tid kunne komme til at dømme om dette Forhold. Jeg gjentager, at det fore-

kommer mig, at dette Lovforslag har det store Gode, at det i Virkeligheden bringer os ind paa en Bevægelse i Retning af den jydskke Jernbane. Er der intet Tilbud i saa Henseende, og er der ingen, der gjør Tilbud, eller vil Regjeringen ikke gaae ind paa de Tilbud, der gjøres, saa komme vi, hvis Forslaget endelig vedtages heri Thinget, til at forelægge Regjeringen et Lovforslag, hvori den Landsdeel, som skal bære Byrden, siger: vi ere parate til at bære denne Byrde, naar H. S. Majestæt Kongen sætter sit Navn under Loven og giver den Lovskraft. Det staaer naturligtvis da til Regjeringen, af militaire Hensyn s. Ex., at sige Nei, men saa have vi allerede deri et Beviis for, at det ikke er fuldkommen sandt, naar det hedder, at Jernbanesager høre den særlige Landsdeel til, og saa er der skabt en overordentlig Forlegenhed, naar man siger os, at de militaire Sager ikke behandles her. De militaire Sager, der berøre Jernbanesager, maae nødvendigvis behandles her, thi Jernbanesagen hører os til, eller ogsaa maae de ærede Militaire holde sig udenfor den Sag eller for Monarchiets Regning anlægge de Forgreninger, de staae paa, og saaledes skaffe sig de Fordele af Jernbanen, som de ville have. Jeg troer, at vi ikke i dette Dieblik — det vil jo komme for under den Behandling — bør vige et eneste Skridt tilbage af nogensomhelst militair Betragtning, der, som sagt, ikke har det Mindste hermed at gjøre. Jeg vil bringe De Herrer til nøiere at overveie en enkelt Gjenstand, og man skal da see, at hvad der staaer i dette Forslag er selv i Enkelthederne vel betænkt, og det i flere Retninger. Her er talt om, af militaire Hensyn at føre Jernbanen til Frederits; men hvis der nu bliver en Bro over det lille Belt, hvad hjælper det saa, thi er det da ikke bedre, at de Ting, der skulle frelses for Militairstaten paa Jernbanen, føres over Broen, og staae de ikke sikkrere i Fyen end i Frederits, om de forpørigt ere sikkre der? Den ene Ting, at faae en Bro over Lille-Belt, forandrer jo saaledes den hele militaire Betragtningssmaaade af dette Forhold. Dersom man saa siger: ja, men af militaire Hensyn ville vi ingen Bro have over Lille-Belt, saa kommer man til at sige: af militaire Hensyn ville vi ikke have, at dette